

Већ на самом почетку мандата новог сазива Доњег дома руског парламента, дошло је до озбиљних неспоразума. То, како се чини, нису обичне чарке којих је у Думи било и до сада, него озбиљна политичка сучељавања која указују на још увек присутну поларизацију у руском друштву и политичким круговима. Она је дошла до изражаја током предизборне кампање да би достигла неку врсту кулминације непосредно после парламентарних избора на масовним демонстрацијама у Москви и неколико других руских градова.

Овога пута, у читаву ствар уpletен је и нови амерички амбасадор у Руској Федерацији Мајкл Макфол. Да подсетим, Макфол је дошао у Москву сасвим недавно, а пре доласка говорио је како иде у руску метрополу да „допринесе развоју демократије”. Московски медији протумачили су његову изјаву као намеру господина Макфола да подучи Русе слободи и демократији. Ми нисмо инвалиди да би нас неко нечему подучавао, рекао је у једној прилици Владимир Путин.

Макфол се 17. јануара сусрео са више личности из редова опозиције. Међу нима, према наводима московских медија, били су депутати „Праведне Русије” Оксана Дмитријев и Иља Пономарјов, депутат Комунистичке партије Леонид Калашњиков (његово присуство неки извори оспоравају), копредседници нерегистроване партије ПАРНАС Владимир Ришков и Борис Њемцов, председник „Јаблока” Сергеј Митрохин. Били су то, разуме се, одвојени сусрети.

На седници парламента, две думске фракције- „Јединствена Русија” и Либерално-демократска партија, осудиле су ове сусрете. Лидер Либерално-демократске партије Владимир Жириновски предложио је да се наведени депутати лише права говора у парламенту до краја мандата, а представник „Јединствене Русије” Андреј Исајев затражио је да понашање депутата размотри парламентарни Комитет за етику. Комитет је изразио спремност да размотри ово питање чим добије званични извештај.

Либерално-демократска партија сматра недопустивим са моралне тачке гледишта да „депутати највишег органа државне власти одлазе за инструкције или да дају информације о политичкој ситуацији у Русији представницима страних држава које су наш главни противник, конкурент и опонент”.

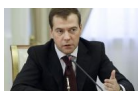
Пише: Ђорђе Милошевић
среда, 25 јануар 2012 04:06

„Шта наши депутати раде у туђој амбасади? У јеку изборне кампање ви идете у амбасаду земље која против нас припрема рат, изјавио је Жириновски. То се мора осудити. То су издајце. Њима је стало до Русије као до лањског снега”, рекао је лидер ЛДПР. Предложио је да се учесници сусрета казне, да се лише мандата или да им се до краја мандата забрани да у парламенту говоре. „Онима којима се не свиђа да живе у Русији нека оду из земље”, рекао је Жириновски.

Њега је подржао депутат „Јединствене Русије” Андреј Исајев. „Представници САД делују беспримерно цинично. О томе сведоче и ови сусрети као и сама чињеница да је за амбасадора САД у Москви назначен г. Макфол, специјалиста за „наранџасте револуције”. Да подсетим, поједини аналитичари у Москви својевремено су приписивали Макфолу не малу улогу у „демократским револуцијама” на постсовјетском пространству и другде.

Исајев се обратио и парламентарној Комисији за етику. Она треба да размотри зашто су код америчког амбасадора били позвани само депутати КП и Праведне Русије (а отишли су према његовим сазнањима само ови други). И Либерално-демократска партија је опозициона, зашто и њу нису позвали? Зато што је

за разлику од вас та партија патриотска, а вас све чешће називају партијом националне издаје, рекао је Исајев обраћајући се депутатима Праведне Русије.

Зашто сте се ви, депутати Државне думе, сусретали са америчким амбасадором иза

Пише: Ђорђе Милошевић
среда, 25 јануар 2012 04:06

затворених врата? Шта ви сакривате од руских бирача? Зашто сте отишли на тај разговор на почетку председничке предизборне кампање? Сергеј Михаилович, за шта се ви кандидујете, за председника Русије или председника САД, обратио се Исајев лидеру Праведне Русије Сергеју Миронову. Лидер Есера, како називају партију „Праведна Русија”, Сергеј Миронов, доскора председник Горњег дома руског парламента, кандидовао се за председника Русије.

Миронов је назвао критике на његов рачун и рачун његове партије хистеријом, која како је он рекао, не би требало да се испољава међу зидинама Думе. Као потврду погрешне политике „Јединствене Русије” како је он сматра, навео је лош резултат на парламентарним изборима, односно знатно слабији нод очекиваног.

На усталасану атмосферу после парламентарних а уочи председничких избора (4. марта) указују и неке друге чињенице. У том контексту, навео бих запажену анализу познатог руског политиколога Михаила Дељагина који упозорава на активирање либерала на руској политичкој сцени. Дељагин је иначе директор Института проблема глобализације.

„Либерали гурају Русију у деведесете године. Још једног Јељцина Русија не би издржала”- сматра Дељагин. Он износи неке претпоставке о којима се у широј јавности па и политичким круговима није говорило. Констатује да у тај клан улазе бивши први потпредсеници владе (за време Јељцина) Борис Њемцов и Анатолиј Чубајс који су истих убеђења, али између себе стварају вештачки зид јер је један на високом положају (Чубајс је руководилац врло престижне компаније Роснано) а други (Њемцов) одлази на митинге. Ту је и бивши (и вероватно будући) члан највишег руководства Алексеј Кудрин који на митинг одлази заједно са бившим премијером Касјановим и „светском лавицом” Ксенијом Собчак као и олигархом, а од недавно и политичарем Михаилом Прохоровим. Донедавно, они су типовали на Медведева против Путина надајући се да ће он, Медведев, одвести земљу у деведесете године и тиме остварити њихову машту.

Пише: Ђорђе Милошевић
среда, 25 јануар 2012 04:06

Дељагин каже да клан либерала није самосталан. Он је део глобалног монопола и политичког израза њихове воље – глобалне класе која управља: бизнисмена, политичара, људи који раде у средствима информисања, специјалних служби па чак културе, који сви заједно обслужују интересе монопола. Не треба да заборавимо, каже Дељагин, од почетка деведесетих година Русијом се владало споља, она је у суштини била под страном управом. Радио сам тада у администрацији Јељцина и у апарату владе. Памтим како су економско-социјални програми руске владе долазили из Међународног монетарног фонда. И то факсом, на лоше преведеном руском језику. За време Путина глобална класа која управља „добила је по прстима”. Она није могла да узима оно што јој се свиђа; мора се договарати па макар са позиција силе.

Дељагин сматра да и претходна деценија представља изгубљене године, али да су деведесете – године либералних реформи - биле много горе. „Зађите на било које гробље у Русији и пребројте младе који су умрли у то кобно време”.

Са Медведевим нису успели, он је покопао наде либерала. Погледајте како су се сада на њега окомили. А шта, он се променио? Не, него није хтео да благи Путина. Клан је одлучио да пође другим путем: да стави карте на народ, на његово негодовање и протесте и организује „народну револуцију” против Путина.

На питање зашто им се Путин толико замерио, Дељагин најпре каже да није његов присталица. Да је почео модернизацију, данас не бисмо имали готово никакве проблеме. Али не можемо негирати нешто што је очевидно: Путин је после либерала деведесетих година успоставио руску државност и зауставио разбацивање финансијских извора.

Подсетио бих и на недавни ауторски текст Владимира Путина у „Независимој газети” у коме је рекао да Русију желе да разбију на исти начин како су разбили Совјетски Савез. Путин је додуше пошао од међунационалних трвења и супротности, али није занемарио ни друге чиниоце, па ни опозицију и стране факторе који се уплићу у унутрашње послове Русије. Оне људе са руске политичке сцене који трче у стране амбасаде по „своје мишљење” и примају средства из страних извора, назвао је „стипендистима”.

До председничких избора остало је месец и по дана. Предизборна активност је у току, а њен „пик” се очекује током фебруара. Према неким најновијим истраживањима, рејтинг Путина почео је поново да расте и већи је за неколико процената него пре и непосредно после парламентарних избора. Аналитичари то тумаче чињеницом да се у извесној мери дистанцирао од „Јединствене Русије” и да се више ослања на Општенационални фронт.

У сваком случају, како је то ових дана констатовао и један од најискуснијих и најпоштованијих политичара у постсовјетској Русији, Јевгениј Примаков, Владимир Путин је најприкладнија личност за председника Руске Федерације и његов избор неће бити доведен у питање. Већ поменути либерали, они који ће се евентуално кандидовати за највиши државни положај, а таквих ће вероватно бити, немају никакву шансу.

„Русија не би преживела још једног Бориса Јељцина” и „либералне демократске реформе” спровођење у његово време- како то констатује Михаил Дељагин.